

LA CRÒNICA

Exposició de Mayte Vieta a Madrid

Jaume Vidal

Molts camins que porten a la maduresa artística

N en poc traçut per jugar a la pilota, de ben menut vaig trobar el meu espai de llibertat de cos i d'ànima capbuscant-me dins de l'aigua, que a més d'aportar-me una agilitat de mentida piadosa m'aïllava per instants del món anomenat real. Aquesta sensació l'he conservat tota la vida. Per això, en les meves rutes per les sales d'art de Catalunya als anys noranta, vaig quedar tocant per l'exposició *Silencio* (1999), de Mayte Vieta (Blanes, 1971), a la sala Metrònom, a Barcelona, autèntic paradís del bon art emergent de l'època i que va impulsar el col·leccionista Rafael Tous. En un moment en què encara es criticava des de la modernitat extrema la narrativa de l'art, em vaig trobar davant un relat que em parlava de pors, soledat, llibertat, bellesa, simbiosi amb la natura. Ara, amb el pas del temps li pregunto a l'artista què li significaven aquelles peces: "Van ser unes fotografies que expressaven el moment en què em trobava, en què havia patit una ruptura, aquelles imatges eren com una mena de refugi. Fins aleshores només havia utilitzat el blanc i negre i per primer cop vaig fer servir el color, que representava la lluminositat que buscava." La sèrie de fotografies que formaven la instal·lació *Silenci*, en què es veia el cos nu de l'artista submergit en el mar, ha estat una de les múltiples línies de creació que va impulsar una jove artista cap a la seva maduresa com ara es poden veure amb noves interpretacions a l'exposició *A mar. A pesar de la ausencia*, que estarà oberta fins al 6 de juliol al Museo Lázaro Galdiano de Madrid. La mostra ha estat comissariada per Natàlia Chocarro dins el programa Punts de Fuga, promogut per la Fundació Vila Casas. A aquesta sèrie la va seguir, dins d'una mateixa fa-

'En el vacío', escultura de parafina sobre miralls (2000), al Museu Lázaro Galdiano ■ MAYTE VIETA

mília d'obres, *Cuerpos de luz* (2009), amb una definició fotogràfica més elaborada i una protagonista diferent, i *Nocturna* (2014), que mostrava una ballarina contorsionant-se dins de les aigües que ja no eren marines, sinó les d'una piscina. El resultat poètic tenia, no obstant, la mateixa intensitat que les sèries precedents.

A Madrid es pot veure, des d'una mirada actual, el camí que ha recorregut Vieta, que en cada nova exposició reinterpreta el seu treball anterior en incloure en el seu treball artístic l'espai on s'ubica la peça. L'entorn que s'ha trobat ara al Museo Lázaro Galdiano és d'una potència artística de primer ordre amb obres de Goya o El Bosco, autors amb els quals Vieta ha hagut d'encarar-se, junt amb altres clàssics, perquè les seves peces no es fonguessin al costat d'aquests monstres de

l'art. I ha sortit ben parada perquè, gran apassionada de l'espai, ha pogut fer-lo seu en aconseguir que un context artístic i temporal distant al seu univers acabés convivint amb els aires de contemporaneïtat de la seva obra. "Aquesta ha estat una de les exposicions més difícils de la meua trajectòria per la potència de les obres del museu, amb les quals no podia competir, circumstància que m'ha obligat a establir un diàleg entre les meves peces i les de la col·lecció permanent", explica Vieta, que viu un any molt intens pel que fa a grans mostres a l'Estat espanyol. Fins al gener es va poder veure l'exposició *O son do mar* al Centro Galego de Arte Contemporànea, a Santiago de Compostel·la.

A banda de la inclusió de peces de *Cuerpos de luz*, l'artista ha donat una nova vida a *Bambi*, una

instal·lació en què combina l'escultura d'un *bambi* amb un mirall en què el cervatell s'observa. L'entorn de la peça, format per finesstrals que permeten gran lluminositat, dona una caràcter d'inèdita a la peça que ha estat mostrada en contexts molt diferents. *Bambi* forma part d'una altra línia de treball que ha definit la carrera de Vieta: la d'*Animales del tiempo*, en què ha mostrat el món animal com una part de la naturalesa que la blanquessa té tan present en la seva obra i que li serveix per expressar sentiments i sensacions humanes que també formen part d'aquest entorn natural.

La naturalesa torna a aparèixer a *A mar. A pesar de la ausencia* amb formes diferents, com la representada a l'escultura *Preludio*, (2000), un bonsai fet amb coure, or i acer. De sempre Vieta ha anat a buscar la natura i en el seu es-

troba el rastre de les seves estades a Tahití, la Patagònia, Islàndia o l'illa Chiloé, entre d'altres, un grup en què no, per propera, es pot obviar la seva estimadíssima Costa Brava. Tota aquesta natura s'aplega en una mena de pàtria vital de l'artista.

Una de les felices coincidències que s'ha trobat Vieta en aquesta mostra és la presència d'una petita figura en el quadre d'El Bosco *La meditació de sant Joan Baptista*, en què representa un *bambi* amb el mateix posat que el de la seva escultura.

Mayte Vieta fa entrar en diàleg el seu món amb les peces de Goya i El Bosco al Lázaro Galdiano de Madrid

El joc de miralls també està present en la manera d'exhibir *En el vacío* (2000), en què una escultura de parafina que representa el cos d'una dona se situa en una estructura realitzada amb miralls que reflecteixen el terra de la sala, amb un efecte total d'integració de l'obra a l'espai. Aquesta és una altra de les vies en què ha transitat la carrera de Vieta: l'escultura en parafina de cossos incomplets de dones en què se situa el focus en determinades parts. Les presències i les absències són conceptes molts presents en tot el treball de l'autora.

Dos conceptes que semblen antagònics: el moment efímer i l'eternitat es donen la mà a *La nada*, una fotografia tèxtil muntada en una caixa retroil·luminada. La peça pren una nova dimensió en reflectir-se amb tres miralls en què es poden veure tres enunciat que defineixen la mostra i la personalitat artística de Vieta: *A mar, Soltar i Aceptar*.